

Suklaa ja chick lit – täydellinen yhdistelmä
Heat Magazine

» Carole »
Matthews

*Suklaaseuran
naiset*

Minerva

» Carole «
Matthews

*Suklaaseuran
naiset*

Englannin kielestä suomentanut Päivi Paju

Englanninkielinen alkuperäisteos:

Carole Matthews: *The Chocolate Lovers' Club*

First published in Great Britain in 2007 by Headline Review

© Carole Matthews, 2007

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2023

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Päivi Paju

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-769-1

Painettu EU:ssa.

» Ensimmäinen luku «

”Vielä yksi”, sanon.

Kulmakarvat kohoavat. ”Oletko varma?”

”Kyllä minä sen kestäen.”

”Voit saada yliannoksen”, hän varoittaa. ”Niin voi käydä jopa sinulle, paatuneelle käyttäjälle.”

”Ei ikinä.”

Kriisitilanteessa suosikkihuumeeni on Madagaskarista, eräältä tietyltä kaakaoplantaasilta peräisin oleva suklaa. Ei ole mitään – kerrassaan mitään – mitä se ei parantaisi. Se parantaa kaiken särkyneestä sydäimestä päänsärkyyn – ja voitte uskoa, että minulla on kokemusta niistä kummas-takin runsain mitoin.

”Anna tulla, poika.” Nyökkään vakavana, ja diilerini ojentaa minulle huumeeni ja saa minut huokaisemaan helpotuksesta. Suklaata. Mmm. Mmm. *Mmm!* Aivan ihanaa täyteläistä, makeaa, herkullista suklaata. En saa siitä ikinä tarpeekseni.

Kun haukkaan ensimmäisen palan, tunnen sen lämmön ja lohduttavan maun alkavan hivuttautua tuskani läpi. Toisinaan suklaa todellakin on vastaus kaikkiin rukouksiin.

”Tuntuuko paremmalta?”

”Pikkuhiljaa”, vastaan vaisusti hymyillen.

”Muut tulevat tänne pian, ja sitten sinulla on kaikki hyvin.”

”Tiedän. Kiitos, Clive. Olet pelastajani.”

”Pelastaminen sisältyy hintaan, muru.” Clive läpsäyttää kättäni erittäin liioittelevaan tapaan – mutta hänhän on homo, joten se hänelle sallittakoon.

Otan jemmani ja löydän nurkasta sohvan, jolle vajoan. Uupuneet luuni alkavat rentoutua, ja haistaessani vahvan vaniljaisen tuoksun ajatukseni alkavat kirkastua.

En ole yksin himojeni kanssa. En todellakaan. Kuulun pieneen mutta täydelliseen ryhmään, jota kutsumme suklaaseuraksi. Jengissämme on vain neljä jäsentä, ja me tapaamme täällä Suklaataivaassa niin usein kuin pysytymme. Tämä paikka on addiktien paratiisi – kuin suklaaholistien oopiumluola. Se sijaitsee mukulakivikadun perällä Lontoon tyylikkäällä alueella, mutta en aio kertoa paikkaa tarkemmin, koska silloin salaisuuteni paljastuisi ja lauma suklaanhimoisia naisia ryntäisi paikalle silmät kiiluen, valtaisi erityisen kahvilamme ja pilaisi sen. Kyse on samasta asiasta kuin jos löytäisi mahtavan lomakohteen – kilometritolkulla autioita hiekkarantoja, kodikkaita pieniä ravintoloita ja illanviettopaikkoja. Sitten kerrot kaikille, kuinka upea paikka on, ja seuraavana vuonna se onkin täynnä easyJetillä paikalle lennätettyjä turisteja, niin ettei rannalla mahdu kulkemaan Matalanista ostettuihin helmikoristeisiin saronkeihin sonnustautuneiden pullukoiden ja ghettoblastereiden keskellä. Kaikki kodikkaat pikkuravintolat kaupittelevat makkaraperunoita, ja illanviettopaikat tarjoavat juomia puoleen hintaan ja niissä on vaahtokoneet. Suklaataivas on kuitenkin toistaiseksi vain harvojen ja valittujen kanta-paikka, ja toivottavasti se sellaisena pysyykin vielä pitkään.

Annan pääni nojata taaksepäin ja nakkaan vielä yhden jumalaisen suklaapalan suuhuni jälleen syvään huokais-
ten.

Nimeni on Lucy Lombard, ja kaipa minä olen seuran perustajajäsen, koska satuin löytämään Suklaataivaan ensimmäisenä. Tänään suklaaseura on kutsuttu koolle pikaisesti ilman ennakkovaroitusta. Jos joku meistä lähettää tekstiviestin suklaahätätapauksesta, me kaikki yritämme keskeyttää senhetkiset puuhamme ja kiirehtiä pyhäkköömme. Se on sama asia kuin kertoisi päivystävälle lääkärille, että tämän sydänpotilaan sydänkäyrä oli juuri alkanut näyttää pelkkää viivaa. Tällä kertaa minä olen kutsunut porukan koolle. Odottakaapa vain, kun kerron parhaille ystävilleni, mitä on tapahtunut – he eivät usko sitä. Tai ehkä uskovatkin.

Autumn saapuu paikalle ensimmäisenä. Kun syön viimeisen suklaapalani, hän syöksähtää sisään. ”Oletko kunnossa?” hän kysyy hengästyneenä. Autumn Fielding on yksi hengenpelastajistani.

”Marcus. Taas”, minä kerron. Marcusin pitäisi olla minun rakas poikaystäväni – mutta siitä lisää myöhemmin.

Autumn naksauttaa kieltään myötätuntoisesti.

Monta kuukautta sitten minulla oli tapana tulla tänne yksin ja lymyillä nurkassa. En erityisemmin halua syödä muiden ihmisten nähden, enkä varsinkaan pidä siitä, että minua katsellaan, kun syön suklaata. Oletan, etteivät narkkaritkaan pidä siitä, että heitä katsotaan, kun he tarttuvat crackpiippuun tai piikittävät heroiniin suoneen. Tuntuu jokseenkin inhottavalta tarkkailla jotakuta, joka harjoittaa omaa erityistä perversiotaan. (Paitsi jos tarkkaileminen on oma perversiosi, arvelisin.) En varsinaisesti kuolaa, mutta minusta tuntuu, että näytän siltä kuin kuolaisin. Ja olette varmaankin samaa mieltä, että kuolaaminen on parasta tehdä omissa oloissa.

Tapasin Autumnin yhdellä useista yksinäisistä käyneistäni. Ainoa vapaa istumapaikka oli minun vieressäni, joten hän lysähti tuolille, ja meillä synkkasi heti. Toisaalta en usko, että kukaan voisi olla pitämättä Autumnista, paitsi jos sattuu inhoamaan ystävällisiä ihmisiä. Pieni varoituksen sana lienee paikallaan. Vanhemmat, varautukaa tähän: jos aiotte antaa tyttärellenne nimeksi Autumn, aikuisena hänellä on väistämättä kiharat, punaiset hiukset ja hän kannattaa Vihreitä – aivan kuten tämäkin Autumn.

Autumn on perso tummalle suklaalle. Suklaan psykologian maailmassa – olen varma, että sellainen on olemassa – se saattaa viitata siihen, että hän piilottelee synkkää puoltaan. Autumn näykkii suklaataan, jakaa jokaisen palasen tuhanneksi pieneksi maistiaispalaksi, minkä arvelen saavan hänet tuntemaan vähemmän syyllisyyttä köyhiä kohtaan. Hän tuntee hirveää syyllisyyttä, kun hän ruokkii suklaanhimoaan. Me muut tuskailemme syömäämme kalorimäärää ja sitä, kuinka kauan kilot pysyvät lantiollamme. Autumn tuskailee nälkää näkeviä lapsia, joiden pitää selvitä yhdellä riisikupillisella päivässä ja jotka eivät saa eläissään syödä suklaata. Minä en murehdi nälkäänäkevista lapsista vaan yritän sulkea heidät kokonaan mielestäni, sillä rehellisesti sanoen minulla on ihan riittämiin murehdittavaa kotonakin.

”Tarvitsemme kaakaota, jotta piristymme”, Autumn sanoo avatessaan huiviaan – sen on epäilemättä neulonut käsin joku köyhä meksikolaisteini, joka tienaa punnan vuodessa saastaisessa slummissa. Minun pitää syödä lisää suklaata, jotta oloni paranee.

”Clive”, huikkaan tiskin takana häärivälle ystävällemme ja tavarantoimittajallemme. ”Muut tulevat pian. Toisitko meille alkajaisiksi kaakaota?”

”Tottahan toki”, Clive vastaa ja ryhtyy hommiin.

Sitten saapuu Nadia. Hän tulee luokseni, halaa minua ja katsoo syvälle silmiini. "Hän ei ole sinun arvoisesi."

"Tiedän." Me kaikki tiedämme. Nadian ei tarvinnut edes kysyä, kuka oli syypää minun kriisiini. Syypää oli aina Marcus. "Tilasin meille juuri kaakaota."

"Mahtavaa."

Nadia Stone oli seuraava henkilö, joka liittyi meidän porukkamme kotoisaan piiriin. Hän tuli kerran lounasaikaan Suklaataivaaseen näyttäen stressaantuneelta ja itkuiselta ennen kuin tilasi suuren valikoiman herkkuja Cliven liike- ja elämäkumppanilta, Tristanilta, pikeminkin hätiköiden kuin harkiten. Sekä Autumn että minä tunsimme myötätuntoa, sillä olemme itsekin olleet samassa tilanteessa miljoona kertaa. Oli oikeus ja kohtuus, että otimme hänet saman tien siipiemme suojaan.

Autumn ja minä olimme jo ottaneet tavaksi tavata vähintään kerran viikossa, joskus kaksi kertaa, jos stressitasomme sitä vaati. Nyt meillä kaikilla on jonkinlainen kiertävä järjestelmä.

Nadia on meistä ainoa äiti. Hänellä on vaativa kolmevuotias – eivätkös ne kaikki ole? Hänen poikansa on nimeltään Lewis, ja yöstä toiseen valvominen ilman kunnon unia oli pääsyy Nadian kyyneliin, mutta nyt tilanne on parempi. Lewis nukkuu niin pitkiä pätkiä, että Nadiakin pystyy vähän elämään.

Nadia ei ole kovin tarkka suklaavalinnoissaan. Hän sanoo suklaan olevan hänen ainoa hengähdystaukonsa, mutta hän tuntuu ahmivan suklaan maistamatta sitä. Minun kirjoissani se on synti. Jos kerran on hankkinut addiktion, siitä pitäisi pystyä ainakin nauttimaan. Nadia syö suklaata lohduttaakseen itseään, niin kuin luultavasti 99 prosenttia naisväestöstä. Samoin kuin minä, hänkin on koon 38 rehevällä puolella. Hän vetoaa siihen, ettei koskaan palautunut Lewisin synnytyksen jälkeen ennalleen.

Minusta syy on ennemminkin siinä, että hän napsii poikansa kaikki suklaat, ennen kuin tämä ehtii lähellekään niitä. Nadia myöntää jopa nuolevansa suklaat Lewisin suklaakekseistä, kun poika ei huomaa.

”Minä *vihaan* Britannian säätä.” Viimeisenä saapuu neljä jäsenemme Chantal. Hän lysähtää tuolilleen ja ravistelee sadepisarat kiiltävistä hiuksistaan.

Alun perin aurinkoisesta Kaliforniasta kotoisin oleva Chantal Hamilton on myös naimisissa, kuten Nadiakin. Hänen valtavan varakas miehensä Ted on jonkinlainen Cityn finanssinero. Chantal on meistä vanhin, lähellä neljäkymmentä, mutta hän on meistä ylivoimaisesti upein ja hohtokkain. Hän on pitkä ja hoikka, aina moitteettomasti pukeutunut, naurettavan kaunis ja lahjakas. Hevosten maailmassa hän olisi täysiverinen tamma. Lontoolainen huippuhiusmuotoilija – yksi niistä stylisteistä, joka esiintyy jatkuvasti televisiossa – on leikannut hänen hiuksensa huolitelluksi, tummaksi polkkatukaksi. Kuinka rikkaat elävätkään! Chantal käyttää kenkiä, joiden katsominenkin saa jalkani särkemään, ja käy jatkuvasti sellaisissa designputiikeissa, joihin vaaditaan ajanvaraus ja joissa työskentelevät asiakaspalvelijat kauhistuisivat taviksia, joiden pankkitilin saldo on keskivertotasolla. Kyllä, Chantal Hamiltonilla oli kaikki, mitä hän saattoi tarvita.

Kaikki, paitsi aviomies, joka haluaisi harrastaa hänen kanssaan seksiä.

Totta se on. Näinä aikoina, jolloin oletamme kaikkien harrastavan seksiä hullun lailla, Chantal ja Ted rakastelevat noin kerran vuodessa. Kaksi kertaa, jos Chantal saa juotettua Tedin humalaan jouluna tappavalla votkan ja Chantalin ”munatotin” sekoituksella. Kuulostaa kammottavalta. Joko ystävänpäivästä tai Chantalın syntymäpäivästä voi olla varma, mutta muut päivät ovat herran hallussa. Chantal itse toivoisi olevansa enemmän Tedin hallussa.

Hienosta kasvatuksestaan ja korkealuokkaisesta mielikuvastaan huolimatta Chantal myös syö hövelisti suklaata, mutta ei suostu myöntämään olevansa addikti. Hän vain väittää olevansa ”perso makealle”. Minä sanoisin sitä melkoiseksi itsepetokseksi.

”Miksi me oikein olemme täällä?” Chantal tiedustelee. ”Teidän olisi pitänyt nähdä sen valokuvaajan takapuoli, joka minun täytyi juuri ajaa tiehensä.” Chantalilla on suklaan lisäksi muitakin keinoja käsitellä miehensä haluttomuutta hyödyntää aviollisia oikeuksiaan. Suoraan sanottuna Chantal mieluummin käyttää tilaisuuden hyväkseen kuin antaa valokuvaajilleen lähtöpassin. ”Sen on parasta olla jotain hyvää.”

”Ei se ole”, sanon yrmeästi.

Clive tuo tarjottimen, jolla on neljä lasillista höyryävän kuumaa, kermavaahdolla ja maitosuklaalastuilla kuorrutettua kaakaota. Hän laskee sen matalan pöytämme keskelle. Höyrykiehkura nousee ilmaan. Juoma näyttää juuri sellaiselta, joka lämmittää kylmät varpaamme – ja murtuneen sydämeni riekaleet.

”Olen tehnyt *feuilletineja*”, hän kertoo meille kohottaen teatraalisesti kulmakarvojaan kohti taivasta kuin hurmoksessa. ”Ohuita vohvelilastuja, joissa on inkivääriä, neilikkaa, muskottipähkinää ja kanelia.” Me huokailimme hyväksyvästi. ”Teidän täytyy maistaa niitä.”

Kuka meistä muka väittäisi vastaan?

”No niin, naiset.” Kaikki huokaisevat odotuksesta yhteen ääneen, kun ojennan jokaiselle lasin.

Minä ja suklaaseuramme jäsenet käperryimme pehmeille, syville sohville. Siemaisemme kaikki kuumaa kaakaota ja huokaisemme yhteen ääneen nautinnosta.

”No?” Chantal sanoo.

Autumnilla on jo suklaarengas suunsa ympärillä, ja hän odottaa silmät suurina.

Katson ringissä istuvia hyviä ystäviäni. "Istutteko mukavasti?" Kaikki nyökkäävät minulle ja ojennamme yhtä aikaa käden kohti ohutta, suklaista *feuilletine*a. "Sitten voinkin aloittaa..."

⇒ Toinen luku ⇐

Jos syö suklaata, täytyy kuntoilla – se on yksi universumin ensimmäisistä säännöistä. Niinpä käyn tiistai-iltaisoin joogatunnilla. Syön loput Mars-patukastani ja heitän kääreen roskakoriin. Kello on kuusi, ja minä metsästän jumppakassiani pöydän alta siinä toivossa, että pääsen pakenemaan pikaisesti.

Olen nykyään töissä Targassa, tietokonefirmassa, joka on erikoistunut tietojen palauttamiseen – mitä se sitten tarkoittaakin. Tiedän vain sen, että työskentelen täällä useammin kuin missään muussa paikassa väliaikaisen sihteerin pestissäni ja että olen heittänyt kokonaan hukkaan neljän vuoden mediatutkimuksen opinnot, joiden eteen tein kovasti töitä – siitäkään huolimatta, että kaikki pitävät sitä ”hölynpölytutkintona”. Targa on täynnä stressiä, sairastelua ja sairaspäiviä. Luulen, että jotkut kollegoistani hyötyisivät joogatunneistani enemmän kuin minä. Aina kun joku tulee raskaaksi, firmassa löydetään jokin syy antaa kyseiselle huono-onniselle naisparalle potkut – mikä saattaa vaatia jonkin verran aikaa ja luovaa ajattelua. Niinpä minä olen toiminut riittämiin äitiyslomasijaisena viime vuosien aikana. Työlainsäädännöllä ei ole täällä mitään merkitystä.

Yksi Targan harvoista hyvistä puolista on se, että se on vaarallisen lähellä Suklaataivasta, ja jos olen oikein nopea, ehdin pistäytyä siellä lounastauolla. Nykyinen tehtäväni on tyydyttää kuuden valikoidun myyntimiehen laajat ja vaihtelevat tarpeet haukankatseisen myyntijohtajan, her-ra Aiden Holbyn, alaisena.

"Hei, kaunokainen", Aiden Holby sanoo kulkiessaan työpöytäni ohi. "Oletko taas menossa kietomaan jalat niskasi taakse?"

Targassa on myös erittäin epäkorrekti kulttuuri. Siellä kannustetaan seksuaaliseen ahdisteluun ja ylipäättään henkilökunnan hyväksikäyttöön – pääosin siksi, että se on ainoa helpotusta tuova asia jatkuvan stressin keskellä. Kyky flirttailla törkeällä tavalla ja loukkaavan kielen laajan sanaston hallitseminen ovat molemmat välttämättömiä rekrytointivaatimuksia.

"Kyllä. Jooga kutsuu."

"Mitä olisinkaan valmis antamaan siitä, että näkisin sinun kumartuvan sellaisissa tiukoissa ja niukoissa triukoissa."

"Ai jaa?"

Aiden Holby nostaa käden pystyyn. "Älä keskeytä. Minulla on miestuokio."

"Siinähan haaveilet", totean hänelle lähtiessäni ovelle.

"Menen myöhemmin drinkille kavereiden kanssa Space Bariin", hän sanoo ja sytyttää sadan kilowatin hymynsä. "Tule mukaan."

"En voi. Kiitos kuitenkin."

"Ostan sinulle sitä suklaavotkaa, josta pidät niin kovasti."

Houkuttelevaa. Vain yksi asia on suklaatakin parempaa, ja se on suklaan ja alkoholin yhdistelmä. "Minun on parasta jättää se väliin", sanon yrittäen vaikuttaa hyveelliseltä.

"Toivoin, että saisin juotettua sinut humalaan, jotta viettelisit minut."

”Sinulla ei ole varaa niin suureen votkamäärään.”

Aiden nauraa hiljaa. ”Hyvää yötä, kaunokainen. Nähdään huomenna.”

Aiden kutsuu minua aina ”kaunokaiseksi”, mutta en tiedä, johtuuko se siitä, että hän oikeasti pitää minua kauniina, vai siitä, että toimistossa on työskennellyt niin monta väliaikaista työntekijää, että sama yleisnimi sopii kaikkiin. Niin hänen ei tarvitse opetella nimiä ulkoa. Minä en kuitenkaan kutsu häntä ”upeaksi”, vaikka sitä hän on.

Aiden Holby on täynnä harvinaislaatuista charmia. Kaikki henkilökunnan naispuoliset jäsenet, etenkin tietynikäiset ja alttiin luonteenlaadun omaavat, pitävät häntä upeana. Hän on pitkä, tumma ja naurettavan komea. Hänen avoimen häpeämätön hymynsä ja vihjailevat katseensa eivät ole jääneet huomaamatta myöskään minulta. Toisinaan huomaan puhuvani herra Aiden Holbys-ta hehkuvin sanoin suklaaseuran naisille, ja he ovat ansaitusti antaneet hänelle lempinimen Pihka. Tosin minä en ole pihkassa pomooni – en oikeasti. Sitä paitsi herra Aiden ”Pihka” Holby on pesunkestävä sinkku, ja minä olen vakavassa, pitkäaikaisessa suhteessa. Olen äärimmäisen uskollinen Marcusille, vaikka ystäväni suklaaseurassa usein huomauttavat, että minun uskollisuuteni häntä kohtaan on täysin ansaitsematonta.

» Kolmas luku «

Liityn metrotunneliin suuntaavien ihmisten joukkoon ja ajan metrolla parin pysäkin pituisen matkan kuntosalille, jossa joogatuntini pidetään. Se ei ole erityisen arvostettu sali, mutta se sopii juuri ja juuri minun niukkaan budjettiini. Itse asiassa se ylittää minun niukan budjettini, mutta en aio halkoa hiuksia. Siellä ei ole hohtavaa kromia tai himmeitä lasipintoja. Vaikka pukuhuoneissa haisee aina halvalta desinfiointiaineelta, niissä ei ole niin puhdasta kuin voisi olla, eikä minua nähdä siellä suihkuvuoroa odottamassa. Jumppasaleissa on hienoinen tunkkaisen hien haju. Ilmastointikaan ei toimi koskaan kunnolla, ja päivä on ollut hyvin lämmin – juuri sellainen, jolloin toffeepatukat pehmenevät ja sitkistyvät käsilaukussa. Tiedän sen, koska sitä minä aion syödä päivälliseksi matkalla. Jos kuitenkin tulen salille säännöllisesti rankaisemaan ruumistani, se voi juuri ja juuri pysyä samassa tahdissa kalorinkulutukseni kanssa.

Käyn jatkuvaa taistelua itseni kanssa, jotta en siirtyisi pulskan pyöreämmälle puolelle. Olen lyhyt, luonnostaan vaaleaverikkö enkä kovin ylipainoinen addiktiostani huolimatta – tosin minua luultavasti kuvailtaisiin ”uhkeaksi”

tai "kurvikkaaksi", jos sattuisin joskus päätyään juoru-lehtiskandaalin kohteeksi. "Lanteikas Lucy" tai "Rehevä Lucy" olisi minun kohun kirjoittama lempinimeni. Lopulta minusta tulisi "Laardi-Lucy".

Minulla oli aiemmin tavoitteita, mutta en ole varma, onko minulla niitä enää. Tiedän vain, etten halua viettää loppuelämäni arkistoiden papereita ja hakien kahvia ihmisille, jotka eivät vaivaudu edes tutustumaan minuun, koska en kuitenkaan ole maisemissa riittävän pitkään. Kaikkien näiden vuosien jälkeen minulla on edelleen opintolainavelkaa, mutta jonain päivänä minä lakkaan tuhlaamasta kaikkia rahojani ylettömiin kalorimääriin ja alan säästää johonkin järkevään. Vaikka olenkin kolmenkymppiä huonommalla puolella, olen sinut ikäni kanssa.

En ole sen paremmin säälistävä sinkku kuin omahyväinen vaimo. Minulla on vakituinen poikaystävä – toisiinaan. Marcus Canning palvoo minua ja haluaa mennä naimisiin kanssani. Jossain vaiheessa. Olemme olleet yhdessä viisi vuotta, ja hän hivuttautuu parhaillaan kohti "sitoutumista", mikä on hyvä juttu.

Kun lähestyn liikuntakeskusta, mielialani synkkenee. Käyn joogassa, jotta stressini vähenisi, mutta se ei taida ihan toimia, sillä minä makaan siellä poikkeuksetta kädet tiukasti nyrkkiin puristettuina ja ajattelen: "Vauhtia nyt!", vaikka kaikki muut näyttävät makaavan lattialla tyytyväisinä ja kuuntelevan jonkinlaista helisevää linnunlaulua ja opettajamme Persephonen hiljaista surinaa. Minulla on myös vaikeuksia saada polveni asettumaan lootusasentoon, ja minun puoliaura-asentoni on selkeän ponneton. Henkille puolelle omistautumiseni tarkoittaa myös sitä, etten yleensä näe Marcusia tiistaisin. Rakastan häntä niin paljon, etten kestä, jos en näe häntä joka päivä, joten minun täytyy pakottaa itseni tekemään muita juttuja, koska hän ei pidä liian ripustautuvista naisista.

Toisinaan Marcus soittaa minulle ja anelee, etten yritäisi niin kovasti kohottaa kuntoani, ja houkuttelee minut sen sijaan luokseen tarjoamalla ylenpalttisesti suklaata ja suuria annoksia punaviiniä. Olkoonkin, että olen heikko, sillä myönnyn aina – vaikka joskus yritänkin vastustella ja kieltäytyä tarjouksesta. Marcusia vastusteluni ei yleensä vakuuta, sillä hän tietää pystyvänsä kietomaan minut pikkusormensa ympärille. Sitä paitsi lasillinen punaviiniä tekee hyvää sydämelle. Tosin en ole varma niistä neljästä muusta lasillisesta, jotka poikkeuksetta kulautan myös kurkkuuni. Kaksi palaa suklaata päivässä on myös hyväksi terveydelle. Suklaa kohottaa endorfiini- ja antioksidanttitasoja, joten sen täytyy olla hyvä juttu. Kuinka usein tiedemiehet muka erehtyvät? Joten itse asiassa, kun jään Marcusin luokse, juon viiniä ja syön suklaata, minä luultavasti teen itselleni enemmän hyvää kuin joogatunnilla, jossa on tapaturman riski. Ja totuuden nimissä, onpa sitä tieteellisesti todistettu tai ei, alkoholi ja rasiallinen suklaata menee useimpien ihmisten mielestä terveyden ja hathajoogan edelle, enkä minäkään ole poikkeus.

Poikaystäväni tietää, etten pysty vastustamaan minttusuklaata sen paremmin kuin häntäkään. Mutta vaikka olen tuijottanut puhelintani pitkiä aikoja päivän aikana ja yrittänyt pakottaa hänet pelastamaan minut trikonasanalta, Marcus ei ole soittanut kertaakaan. Minä soitin hänelle muutaman kerran, ehkä kymmenen, mutta sitten ajattelin, että olen pakkomielteinen. Ja joka tapauksessa puheluni meni joka kerta vastaajaan.

Otan käsilaukkuni hätätapauskätköstä toffeepatukan, avaan kääreen ja hotkaisen herkun. Tyhjällä vatsalla kuntoileminen – jopa jooga – tekee oloni aina heikoksi. Rehellisesti sanoen olen hiljattain kääntynyt laatusuklaan kannattajaksi. Rakastan suklaata sen kaikissa eri muodoissa, mutta tällä hetkellä intohimoni kohteena ovat käsityönä

yhdellä plantaasilla viljellyistä kaakaopavuista valmistetut suklaat kaikkialta maailmasta – Trinidadista, Tobagosta, Ecuadorista, Venezuelasta, Uudesta-Guineasta. Kaikki ovat peräisin eksoottisista paikoista. Ne ovat minusta kerta kaikkiaan parhaimpia suklaalaatuja. Suklaamaailman Jimmy Chooita. Tosin tryffelit ovat kova vastustaja. (Tarkalleen ottaen tryffelit ovat makeisia eivätkä suklaata, mutta minusta tuntuu, että sen sanominen saa minut kuulostamaan suklaanörtiltä.) Jotta en vaikuttaisi suklaasnobilta, ahmin myös Mars-patukoita, Snickersejä ja Double Deckereitä, kuin ne olisivat menossa pois muodista. Kuten parhaat meistä, minä vartuin ruokavaliolla, johon kuuluivat Cadbury ja Nestlé, ja erityisiä suosikkijani olivat Milky-patukat ja Curly Wurlyt – ja olen varma, että ne molemmat ovat pienentyneet huomattavasti vuosien kuluessa. Walnut Whipit ovat nekin nykyään jonkinlainen pettymys. Ne eivät ole entisellään. Ei se toki estä minua syömästä niitä tuotetutkimuksen nimissä.

Mutustan kiireesti toffeepatukkani viimeiset rippeet, kun heilautan oven auki ja tervehdin iloisesti asiakaspalvelijaa, nuorta laiheliinia nimeltä Becky, joka näyttää siltä, ettei suklaan houkutus iske häneen koskaan, ja kiirehdin sisään vaihtamaan vaatteet.

”Hei, Lucy”, Becky huutelee perääni. ”Tämän päivän joogatunti on peruttu. Persephonen selkä venähti.”

Se ei kylläkään ole erityisen hyvää mainosta joogalle. ”Hitto”, minä sanon. ”Odotin niin kovasti, että saisin kaikki jumini helpottamaan.” Sanokaa vain valehtelijaksi, minä en piittaa.

”Voisit mahtua jumppapallotunnille”, Becky ehdottaa. ”Ja ainahan on kuntosali.”

Kumpikin kuulostaa liian kovalta työltä. Pidän joogasta siksi, että siinä voi teeskennellä tekevänsä kovasti töitä vaikka oikeasti ei tee juuri mitään. Jos aerobictunnilla

lakkaa hölkkäämästä, kaikki huomaavat. Jos nukahtaa joogatunnilla, näyttää vain olevan syvällä meditaatiossa. "Taidan jättää väliin tänään", sanon pettymystä teeskennellen. Huihait asanoille, ajattelen riemuissani. Pakotan ääneni kuulostamaan myötätuntoiselta. "Toivottavasti Persephone on kunnossa."

"Hän pääsee luultavasti takaisin töihin parin päivän päästä."

Mitä nyt? Voisin mennä Space Bariin ja juoda yhdet työkavereiden kanssa. Suklaavotkatarjous on erittäin houkutteleva. Ajatus pienestä jutustelusta Pihkan kanssa ei tunnu erityisen vastenmieliseltä, mutta siinä tapauksessa joutuisin kuuntelemaan koko liudan hänen ja muiden myyntimiesten joogavitsejä. Ehkä Pihka yrittäisi juottaa minut humalaan ja ehkä – ehkä – minä yrittäisin viietellä hänet. Sitä en voi tehdä. Targassa ollaan erittäin innostuneita ryhmäytymisharjoituksista, ja toisinaan niihin kuuluvat alkoholi ja ne päättyvät poikkeuksetta häpeään, potkuihin ja oikeussyytteisiin seksuaalisesta ahdistelusta. Minun pitäisi pystyä kohtaamaan Pihka huomenna toimistossa, ja kaiken lisäksi minä olen jo ihanan miehen vakituinen tyttöystävä.

Toisaalta Marcusin asunto ei ole kovin kaukana. Voisin hypätä uudestaan metroon ja yllättää Marcusin iloisesti. Punnittuani vaihtoehtoja päätän, että minun pitää ehdottomasti kiirehtiä Marcusin lämpimään syliin. Se on paljon järkevämpää. Ajatus rakkaani näkemisestä saa askeleeni keventymään, ja päätän tehdä juuri niin.

⇒ Neljäs luku ⇐

Marcusilla on upea asunto ylvään Yrjöjen aikaisen rakennuksen ylimmässä kerroksessa eräällä Lontoon erittäin trendikkäällä alueella. Hän osti sen vasta viime vuonna, ja se huolestutti minua hieman, koska olin toivonut, että me muuttaisimme yhteen Marcusin kasvettua ulos asunnosta, jonka hän oli jakanut kolmen muun tyypin kanssa. Hän kuitenkin sanoi, ettei tuntenut olevansa valmis siihen, mutta antoi minulle oman avaimen, mikä minun kirjoisani on aina kriittisen tärkeä luottamuksenosoitus parisuhteessa. Sitä paitsi hän vakuutti minulle, että kyseinen huoneisto olisi hyvä investointi tulevaisuuttamme ajatellen. Kun me muutamme yhteen – niin kuin varmasti jonain päivänä tapahtuu – Marcus on ehtinyt kerätä jo pääomaa, ja me voimme käyttää tästä asunnosta saamamme rahat oman kotimme käsirahana. Marcus on erittäin hyvä suunnittelemaan sijoituksia. Kuten Chantal in aviomies, myös Marcus työskentelee hirvittävän hyväpalkkaisessa työssä Cityssä ja on täysi työnarkomaani. Hänen työnsä on hänen elämänsä. Ja minä, tietenkin.

Marcus on upea. Hän on vaaleatukkainen seksipommi, ja olen todella onnekas, että minulla on hänen kaltaisensa

poikaystävä. Välillä minusta tuntuu, että hän painii oikeasti ihan eri liigassa kuin minä. Nuorena ”pulloposkeksi” kutsutusta tytöstä tuntuu aina oudolta saada Marcusin kaltainen poikaystävä. Marcusin ei tarvitse kuin astua huoneeseen, ja kaikkien naisten päät kääntyvät tämän suuntaan – toisinaan myös miesten. En ole itsekään mitenkään nukkavieru, mutta sanotaanko vaikka näin: Storm Agencyn kykyjenetsijä ei ikinä bongaisi minua kadulta etsiessään kypsempää ja kookkaampaa mallia.

Marcus ja minä tapasimme kirjakaupassa, mikä kuulostaa aina omiin korviini hirveän romanttiselta. Olin ostamassa uutta *Ylpeys ja ennakkoluulo* -romaanin kulahtaneen tilalle, ja Marcus oli ostamassa Britannian surkeimmista paikoista kertovaa kirjaa. Se oli rakkautta ensi silmäyksellä. Ainaakin minun osaltani. Marcus pyysi puhelinnumeroani, mutta kesti yli kuukauden ennen kuin hän soitti minulle, vaikka yritin joka päivä ajatukseni voimalla pakottaa hänet soittamaan. Hän tunnusti minulle myöhemmin törmänneensä puhelinnumerooni vahingossa selatessaan kännykkänsä yhteystietolistaa, ja kun hän löysi numeroni, hän oli unohtanut, kenen numero se oli, ja soitti siihen silkasta uteliaisuudesta. Kaipa se oli minun onnenpäiväni.

Työnnän avaimen lukkoon ja huudan kuten aina: ”Hei, kulta, kotona ollaan!” Se on meidän oma vitsimme.

Vastaani tulvahtaa jokin mausteisen upea tuoksu. ”Mmm.” En tajunnutkaan, kuinka kova nälkä minulla on. En ole syönyt koko päivänä muuta kuin suklaata, suklaata ja lisää suklaata – siis ihan kuten yleensä. Kun menen olohuoneeseen, Marcus tulee esiin keittiöstä. Hänellä on esiiniä yllään, ja hän heiluttelee puulusikkaa.

”Mitä sinä täällä teet?” Marcus kysyy.

”Tarkoittaako tuo: ’Hei, kultaseni, minä rakastan sinua?’” kysyn pudottaessani salilaukkuni lattialle ja menen suutelemaan häntä. ”Tuo tuoksuu herkulliselta.”

Unohtakaa timantit –
suklaa on naisen
todellinen paras ystävä.

Lucy Lombard on vakaasti sitä mieltä, että suklaa auttaa aina, olipa kyseessä sitten päänsärky tai sydänsuru. Saman rakkauden suklaaseen jakavat hänen ystävänsä Autumn, Nadia ja Chantal. Yhdessä he muodostavat Suklaaseuran.

Naiset kokoontuvat kahvilassa nimeltä Suklaataivas. Se on heidän pyhäkkönsä ja erinomainen paikka käsitellä yhdessä elämän eteen heittämät kriisit. Suklaan ääressä puidaan perusteellisesti niin petollinen poika-ystävä, flirttaileva pomo, peliongelmainen aviomies kuin rakkaudeton avioliittokin.

